

'Tik', zegt papa tegen Maarten, terwijl hij op zijn schouder tikt. 'Tik, jij bent hem'. Dan rent papa weg. Maarten rent zo hard hij kan achter papa aan om hem terug te tikken. Mama doet ook mee aan het spelletje. En omdat ze zo hard rennen merken ze helemaal niet dat het zo koud is. Maar dat is het wel! En het waait ook heel hard. Al is dat alleen maar fijn! Dan vallen er meer eikels en kastanjes uit de bomen.

Het is zaterdagochtend en nog heel vroeg. En toch zijn papa, mama en Maarten al in het bos. Het wordt een hele leuke dag. Dat weet Maarten zeker! Want vandaag doen papa, mama en hij alleen maar leuke dingen. Daarnet hebben ze herfstbladeren, eikels en kastanjes gezocht. Die nemen ze mee naar huis. Maarten kan er straks fijn mee spelen. Van de herfstbladeren wil hij een schilderij maken. En van eikels en kastanjes kun je dieren maken. Papa en mama helpen hem wel.

Opeens staat papa stil. Maarten bots bijna tegen hem aan. "Ssssst....., stil eens....., kijk eens.....", zegt papa. "Ik dacht dat ik daar iets zag bewegen in het bos. Papa, mama en Maarten staan alle drie stil en kijken naar de bomen. Opeens ziet Maarten het: "kijk, daar! Een hertje!" Nu zien papa en mama het ook. Een klein grijs/bruin diertje staat heel stilletjes tussen de bomen naar hen te kijken.

Maarten wil er al naartoe rennen om het te aaien. Maar mama roept hem terug. "Nee Maarten", zegt ze, "een dier in het wild mag je nooit aaien. Dan ruikt dat dier naar jou. En dan wil de moeder er niet meer voor zorgen als ze straks terugkomt. Bovendien is het geen hertje maar een reetje." Samen staan ze naar het jonge reetje te kijken. En het reetje kijkt een tijdje naar papa, mama en Maarten. Opeens draait het zich om. En met een paar grote sprongen is het tussen de bomen verdwenen.

Helemaal opgewonden wandelen papa, mama en Maarten terug naar de auto. Ze gaan weer naar huis. Diep in het bos, ergens tussen de bomen, staat een klein reetje hen na te kijken, samen met zijn moeder. Want natuurlijk was de moeder van het reetje in de buurt.

Dieren horen, zien en ruiken heel goed. Veel beter dan mensen dat kunnen. Meestal zijn dieren daarom al lang weg als ze merken dat er mensen aankomen. Of ze staan zó stil dat je ze bijna niet ziet. Hun vacht heeft ongeveer dezelfde kleur als het bos. Een schutkleur heet dat.

"Ik heb zin in chocolademelk", zegt mama als ze thuis zijn. "Jullie ook?" Even later zitten ze achter een grote beker warme chocola nog na te genieten van hun avontuur. Het gebeurt niet vaak dat je zomaar een reekalfje ziet.

"Waar zijn die kastanjes en eikels gebleven", vraagt papa? "En waar zijn de prikkertjes? We maken er reeën van. Een heleboel kleine reetjes, samen met een vader- en een moederree. Een hele kudde bij elkaar." En dat doen ze. Het is een heerlijke dag.

In 't bos

